

SAN MARCO IN LAMIS-I AGOSTINO ATYA NAPLÓJÁBÓL

Pio atya lelkiisége – A „meghívás”

„Az én szegény szívem mindig is szeretetben égett a Mindenség Istenéért, ám ugyanígy érzett minden teremtménye iránt. Szívem lángoló szeretetét ugyanis ekkoriban, bár ártatlanul és tudatlanul, a nekem tetsző, örömet okozó teremtményekre öntöttem. Isten azonban mindig is különleges módon őrködött felettem, belülről dorgált, atyaián, kedvesen szidta meg lelkemet.

Egy szomorkás, de igen édes belső hang visszhangzott szegény szívemben, a szeretett Atya szava volt ez, aki fia elméje előtt felvázolta azokat a veszélyeket, amelyekkel az élet harcai során kellett volna megvívnia. A jóságos Atya hangja el akarta téríteni fiának szívét a gyerekes, ártatlan szerelmektől. Ez a szerető Atya arra kérte fiát, hogy szakadjon el teljesen a földi élet mulandó dolgaitól és szentelje magát teljesen az ő szeretetének.

Ráadásul az Atya, féltékeny szeretetében, gyakran azt is megengedte, hogy a test, ez a földből és sárból gyúrt teremtmény hálátlanul rúgásokkal és ütlegekkel borítsa el fiát, akit ő oly gyengéden szeretett, egészen addig, amíg a fiú meg nem értette, mennyire mulékony és hazug az a szeretet, amelyet ártatlanul és gyermeki módon a teremtmények iránt érzett. (...) Két ellentétes erő küzdött egymással bensőmben, amelyek állandó harcban álltak és szívemet kis híján kettészakították. Egyrészt ott volt a világ, amely magának akart engem, másrészt pedig Isten, aki viszont egy „új”, másféle életre hívott meg. Istenem, hogyan is beszélhetnék arról a belső kínról, amelyet ekkor éreztem?

E szívemben megélt belső hangot, amely arra szólított fel, hogy engedelmessé kell neked, jó és igaz Isten, ám a te és az én ellenségeim uralmuk alatt tartottak engem, csontjaimat morzsolgatták és bensőmet szaggatták. Én engedelmessé akartam neked, Istenem, lelke Vőlegénye. Mindig ez volt szívem és elmém legfőbb gondolata és vágya, ám erőt kellett gyűjtenem, hogy rendíthetetlenül eltámasszam e mulandó világ hamis csábításait és lelkemet fenyegető uralmát. Te tudod, Uram, mily forró könnyeket ontottam előtted azokban a gyászos időkben. (...)

Ó, Uram, ne engedd, hogy örökséged veszendőbe menjen! Add, hogy az én szegény szívem egyre erőteljesebben érezzen téged, töltsd be az én lelkemet, és vidd végbe bennem megkezdett művedet!”

A különleges életre, nagy dolgokra érzett elhivatottság soha nem könnyű érzés, és a nagy szentek esetében, mint Szent Pál, Szent Benedek, Assisi Szent Ferenc és Klára, Loyolai Szent Ignác vagy Pio atya, mindig nagy belső harcokkal is együtt járt. Nehéz és drámai meghívás ez, hiszen különleges hivatás betöltésére szól, az egész emberiség javára, amelynek oly nagy szüksége van az üdvösségre, még szentjeinek vére árán is. Pio atya pedig, az Úr meghívását követve, tökéletes szerzetes akart lenni. Gyakran kérte lelki gyermekeit, imádkozzanak érte, hogy a szent hivatás tudata egyre nagyobb lánggal lobogjon benne, hogy „tökéletes kapucinus szerzetessé” válhasson. Mit is jelent ez az ideál? Mindenekelőtt Szent Ferenc életviteléhez való legtökéletesebb ragaszkodást. A Szent Ferencel érzett különleges lelki közösség több esetben is világosan megnyilvánult Pio atya életében.

Igen nagy hatással volt rá már a szerzetbe lépése előtt viselt neve is, amely megegyezett Ferenc atyáéval. Pio atya életében már gyermekkorától kezdve felfedezhetünk Assisi Szent Ferenc életével és tulajdonságaival közös pontokat. Mindkettejük legbensőbb törekvése volt például beszédük tisztaságának megőrzése, vagyis egyfajta önkéntelen figyelem, amelyet mindig is arra fordítottak, hogy szavakkal meg ne bántás az Urat. Pio atya gyermekként nem akart barátaival lenni, amikor azok játék közben káromkodtak, vagy véletlenül valami csúnya kifejezés szaladt ki a szájukon. Mindketten, Pio atya és Ferenc atya is, a különleges belső elragadtatás kifejezésére rejtélyes módon a francia nyelvet használták. Mindketten különleges szájalommal és együttérzéssel viseltettek a betegek, a szenvedők iránt. És természetesen csak megemlíthetjük az olyan nyilvánvaló közös pontokat a két szent életében, mint a stigmák, az ördöggel vívott állandó harc, vagy a belső bizonytalanság, önmagukban való kételkedés érzése, amely mindkettejüket a legnagyobb fokú alázat megélésére juttatta el.

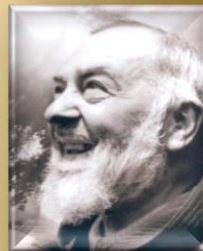
Élete azon szakaszában, amikor a kapucinus kolostorok világán kívül kellett élnie, vagyis a hét éves pietrelocinai tartózkodása (1909-1916) során Pio atya legnagyobb félelme az volt, hogy elveszítheti ezt a csodálatos, Szent Ferenchez fűződő lelki közösséget. Erről az időszakról szólván az atya gyakran használja írásaiban a szenvedés, kiűzetés, száműzetés szavakat. Szent Ferenc azonban állandó, „személyes” kapcsolatban marad vele, és az elkeseredés perceiben személyesen jelenik meg neki, hallgatja meg panaszát és válaszolja meg lelke égető kérdését. Pio atya így fordul Szent Ferenchez: „Atyám, hát valóban el akarsz űzni engem rendedből? Már nem vagyok többé a fiad? Először jelensz meg nekem, és rögtön száműzetésbe küldesz engem? Ó, Atyám, hát tényleg ez Isten akarata? Ha igen, ám legyen.”

Pio atya azonban főleg a San Giovanni Rotondo kapucinus kolostorában töltött 52 év alatt (1916-1968) éli meg azt a lelki fejlődést, melynek során évről évre egyre „tökéletesebb kapucinus szerzetes” lesz. Egyik szerzetestársának írott levelében az atya azt magyarázza, hogy a tökéletes kapucinus szerzetes szentsége Krisztus hűség követésében áll, ebben pedig a szerzetesrend regulája és alapszabályai igazítják el a testvéreket. A legfontosabb dolog tehát e szabályok állhatatos tisztelete és pontos követése, és akkor „tökéletesek leszünk”, írja az atya. „Kövessd, amit követned kell, és szent leszel”, írja egy másik ferences szerzetestársának Pio atya. Más szóval nem a benne lakozó különleges képességektől lesz valaki szent. A különleges képességek, misztikus jelenségek és emberfeletti munkálkodás az ember életében a szentség jelei, a külső szemlélők számára is nyilvánvalóvá, láthatóvá teszik az életszentséget, ám nem ezek alkotják annak belső lényegét. A szent olyan ember, aki hősi fokon gyakorolja az erényeket. A szerzetesi élet erényei pedig az engedelmesség, a szegénység és a tisztaság, valamint a tökéletes közösségi imaélet, a bűnbánat, az elmélkedés és az apostoli munka megtartásában áll. A szerzetesi élet vázát a következő pillérek jelentik tehát: *életszentségre való törekvés, a regula tisztelete; az imaélet és a szeretet gyakorlása.* (...)

Szent Pio atya: ELMÉLKEDÉS A SZENT AGÓNIÁRÓL... (részlet)

(...) Jézus! Ne válasszon el tőled semmi: sem élet, sem halál! Ha egész életem folyamán véghetetlen szeretettel csatlakozom szenvedéseidhez, megadatik majd nekem, hogy a kálvárián veled együtt haljak meg, és veled együtt menjek föl a dicsőségbe. Ha követlek téged a kínokban és üldöztetésekben, egy napon majd méltóvá teszel arra, hogy az égben színről-színre látna szeresselek, és hálát adva, örökké zengjem dicséretedet kegyetlen kínszenvedésedért. De nézzétek csak! Jézus fölemelkedik a porból. Erős és legyőzhetetlen. Hát nem kívánta ezt az ünnepélyes véroacsorát „nagy vágyódással”? Lerázza magáról a zavartságot, letörli arcáról a véres verejtéket, s biztos lépéssel megindul a kert bejárata felé. Hová mégy Jézus? Nem voltál-e egy pillanattal is ezelőtt a szorongás és fájdalom zsákmánya? Nem láttalak reszketve, s mintegy összezúzva a kegyetlen megpróbáltatások súlya alatt, amelyek rövidesen lecsapnak rád? Hová indulsz ilyen elszánt és merész léptekkel? Kinek akarod magadat kiszolgáltatni? Figyelj, gyermekek: az ima fegyverei győzelemre segítettek, lelkem úrrá lett a természet gyengeségén. Az erő az imában érkezett hozzám, s most képes vagyok az ellenállásra. Kövesd példámat, és beszéld meg ügyedet az éggel, amint én tettem! Jézus tanítványaihoz közeledik. Még mindig alszanak! A meghatottság, a késői óra, valami rettenetes és helyrehozhatatlan dolognak előérzete, s a fáradtság nehéz álomba merítette őket. Jézus részvétellel van gyengeségük iránt. – „A lélek ugyan kész, de a test erőtelen!” Jézus odakiált: – „Aludjatok hát, és pihenjétek ki magatokat.” - Egy pillanatra megáll. Azok észrevéve, hogy jön, nagy erőfeszítéssel félig kinyitják szemüket... Jézus folytatja: „Elég. Íme, az óra közel van! Az Emberfiát mindig járt kiszolgáltatók a bűnösöknek... Keljétek föl, menjünk! Közeledik már, aki elárul!” Jézus mindent lát isteni tekintetével. Úgy tűnik, mintha ezt mondaná: - Ti, akik barátaim és tanítványaim vagytok, alusztok, míg ellenségeim ébren vannak, s közelednek, hogy elfogjanak! Te, Péter, aki az imént elég erősnek hitted magad, hogy engem a halálba is kövess, most - lám - alszol! Kezdetől fogva gyengeséged bizonyítékait nyújtottad nekem! De légy nyugodt. Magamra öltöttem gyengeségedet, és imádkoztam érted. Ha majd bevallottad botlásodat, én leszek a te erőd, és akkor legeltetni fogod bárányaimat... És te, János, hát te is alszol? Te, aki még az imént érezted szívem dobbanásait, egy órát sem tudtál velem virrasztani? Keljétek fel, menjünk, nincs már idő az alvásra! Az ellenség a kapuban áll! Elérkezett a sötétség hatalmának órája. Menjünk! Saját akaratomból megyek a halál elébe. Júdás siet, hogy eláruljon, s én elébe megyek! Nem fogom megakadályozni, hogy a próféciák szóról szóra beteljesedjenek! Elérkezett az órák: a végtelen Irgalom órája. Lépések hangzanak, meggyújtott fáklyák árnyékkal és bíborszínnel töltik meg a kertet. Jézus, tanítványaitól követve, elszántan és nyugodtan előremegy. - Ó Jézusom, add nekem a te erődöt, mikor szánandó természetem fellázad a bajok ellen, melyek fenyegetik, hogy szeretettel fogadhassam földi számkivetésem gyötrelmeit és szorongatásait. Minden erőmmel csatlakozom érdemeidhez, fájdalmaidhoz, vezeklésedhez, könnyeidhez, hogy veled együtt dolgozhassam az üdvösség művén, és legyen erőm menekülni a bűntől, mint halálküzdemednek, véres verejtékednek és halálodnak egyetlen okától. Rombold le bennem mindazt, ami visszatetsző előtted, és a te szent szereteted tüzével nyomd szívembe minden szenvedésedet. Karolj át olyan bensőségesen, oly erős és édes öleléssel, hogy soha ne hagyjalak egyedül kegyetlen gyötrelmeidben. Csupán egyetlen pihenőt kívánok: a te szíveden. Egyetlen dolog után áhítózom csak: részt venni szent haláltusádban. Bárcsak megrészegülne lellem véredtől, és táplálkozna fájdalmad kenyérével. Ámen.

„Ó, Uram, múltamat irgalmadba, jelenemet szeretetedre, jövőmet gondviselésedre bízom.”

Padre Pio

San Pio da Pietrelcina

7/12.

PIETRELCAINAI SZENT PIO

ESTI IMA

**Befejezem Atyám, befejezem mára,
minden kegyelmedért, legyen örök hála.
Tisztelet, dicsőség, imádás, dicséret:
Neked fölséges Atya, Fiú és Szentlélek.
Áldalak Istenem, szentjeiddel áldlak,
mert megadtad létét tegnapnak és mának ...
Add, hogy a holnap szent Neveddel kezdjem
Uram én Teremtőm, Megváltó Istenem!
Befejezem Atyám! Mára befejezem,
örök jószágodért, örök hála legyen!
Adjon hálát érte minden teremtményed,
és bocsásd meg kérlek, a mi vétkeinket,
Atyám, erre kérlek! Ámen.**